

A húsvét a Teljességet befogadni képes, új szívet ad nekünk

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Ezékiel könyve 11. fejezetének a 19.-től a 21. verseiben a következőképpen:

„Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik, hogy rendelkezéseim szerint éljenek, törvényeimet megtartsák és teljesítsék. Az én népem lesznek – én pedig Istenük leszek. A szívről pedig így szól az én Uram, az ÚR: Akiknek a szíve a förtelmes és utálatos bálványokat követte, azoknak a tetteit a fejükre olvasom!” – Urunk, fájdalmas hordoznunk a bennünk élő ó-ember kő-szívet. Adj nekünk új szívet a te igédde! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Van-e jövője a most született csecsemőnek – gondoskodás nélkül, egyedül? Lehet-e jövőnk mi magunknak – Isten ígérének tiszta teje nélkül, egyedül? A most született csecsemő meghal – ha nem gondozzák. Mi élhetünk ugyan valamilyen életet Isten ígéje nélkül – de az csak egy látszólagos, kőszívű élet lesz.** A szív az Ószövetség emberének a gondolkodásában nem a vérkeringés motorja, hanem a lélek középpontja volt. A kőszív élettelen, önző és magába zárt. **De Isten nem hagy meg minket ebben az állapotban, hanem megérint bennünket! Eltávolítja a testükből a kőszívet, és hússzívet ad nekünk (Ez 11,19b; 36,26). Hogyan, mi módon adja nekünk Isten ezt az új szívet?** Szívátültetéssel vajon, mint Christian Barnard 66 évvel ezelőtt? Nem. **Isten Nagypéntekkel és a feltámadással, Krisztussal adott nekünk új szívet és új életet.** „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.” (2Kor 5,17) „Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva – és nem kötáblára, hanem a szívek hústábláira.” (2Kor 3,3) – írta Pál apostol a Korinthusiakhoz szóló leveleiben.

A kőszív az embernek nem a teremtésben kapott, természetes állapota. A hússzív az, ami az ember eredeti testének a része volt. Ezt a héber nyelv a hússzív és a test azonos szótöveivel is kifejezi. **Mikor vesztette el az ember az eredeti hússzívet? A bűnesetben.** Amikor kételkedni kezdett Isten szavában. Amikor elrejtőzött Isten elől. Amikor megkeményítette a szívét Isten ígéje előtt, hogy az ne tudjon beléhatolni, és ne lehessen neki többé tápláló, tiszta tej. **Az ember elkezdte azt gondolni magáról, hogy ő már nem csecsemő – hanem felnőtt. Nincs már szüksége tejre! Senkitől. Fellázadt Isten ellen. Miért tűrte ezt Isten? Hiszen mindenható! Tehetett volna ellene. Valóban! Tehetett volna. De Isten nem chatbottal feltunningolt robotokat akar maga körül látni. Isten nem átprogramozni akar minket. Isten segíteni akar minket.**

Mit ajánl fel nekünk Isten? Kőszívből – hússzívet. Élettelenből – örökké élet. Tévelygésből – gondviselést. Múlandóból – örökkévalót. Pillanatnyiból – maradandót. Fogságból – szabadságot. Isten – megszakítja a kőszívek láncolatát. Széttartó, egymás ellen forduló szívek helyett Isten egy, közös szívet ad nekünk (Ez 11,19a). Olyan szívet, amely átérzi a másik baját. Olyan szívet, amely szolgál és segít. A Krisztusban új szövetséget kötött velünk az Úr: „nem olyan szövetséget, amelyet őseikkel kötöttem, amikor kézen fogva vezettem ki őket Egyiptom földjéről; mert ezt a szövetséget megszegték, pedig én voltam az Uruk – így szól az ÚR. Hanem ilyen lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával fogok kötni, ha eljön az ideje – így szól az ÚR –: Törvényemet beléjük helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek – olvashatjuk Jeremiás próféta könyvében (Jer 31,32-33).

És valóban: **a feltámadt, élő Krisztussal találkozáva, Őt megtapasztalva nem követelmény lesz már Isten parancsolatainak a megtartása, hanem elkezd az életünk részévé válni.** Jézus, aki ledöntötte a sír bejáratáról a követ, elmozdítja a mi szívünkből is. **A szívünkbe íródik Isten igéje és törvénye – mert a szívünk immár nem ezt elutasító kőszív – hanem ezt befogadni képes húszív.**

Mi történik akkor, ha újra megkeményedik a szívünk, és visszautasítjuk mindazt, amit Isten az Ő nagy kegyelmével nekünk felkínált? Ha mindez nem kell nekünk – akkor Isten a saját magunk által kigondolt utunkat adja nekünk. A *tetteink következményeit* adja nekünk. Tetszésünk szerint zárhatjuk be magunkat a múltunk által kijelölt zsákutcába. Pontosan az lesz a büntetésünk – amit sikerként akartunk elérni... Ahogy az igeszakaszunk záró mondatát a Károli fordítás megfogalmazta: „De a kiknek szívök az ő fertelmességeik és útálatosságaik szíve szerint jár, azoknak útját fejökhöz verem, mondja az Úr Isten.” (Ez 11,21). Tetteinket Isten tehát a fejünkhöz veri (Károli), a fejünkre olvassa (új fordítás), a fejünkre dobja (Luther), illetve a fejünkre hagyja esni (francia fordítás).

Kedves Testvéreim! Ez volt a mi helyzetünk is – húsvét előtt... De húsvét LETT! Feltámadott a Mester! Mi változott meg ezzel? Hallgassuk meg Túrmezei Erzsébet „Húsvét után” című versében a választ:

HÚSVÉT ELŐTT... nehéz, szomorú léptek.
Húsvét előtt... zokogó, bús miértek.
Húsvét előtt... ajtók, kemények, zártak.
Húsvét előtt... arcok, fakóra váltak.
Húsvét előtt... szívek, üres-szegények.
Húsvét előtt... kihamvadott remények.
Húsvét előtt... egy nagy „Minden hiába!”
Bús eltemetkezés az éjszakába.

De húsvét lett! Feltámadott a Mester!
HÚSVÉT UTÁN... el a gyásszal, könnyekkel!
Húsvét után... futni a hírral frissen!
Húsvét után... már nem kérdezni mit sem!
Húsvét után... új cél és új sietség!
Jézus él! Nincs út, mely messze esnék!
Húsvét után... erő, diadal, élet!

Csak azokért sírjunk húsvéti könnyet,
Akik még mindig húsvét előtt élnek.

Kedves Testvéreim! Élünk a bensőnkben is *húsvét után!* Mert *húsvét után* Van jó hír, Van evangélium! „Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát – így szól az én Uram, az ÚR –, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.” (Ez 18,23). Lehet a régi helyre is új szívvel menni! Lehet megérezni az elhívást egy jobb, egy teljes, egy szabad, egy örök életre.

Megértettük-e vajon, hogy mi történt húsvétkor? BENNÜNK támadt fel a Krisztus! Az a Krisztus, aki átjön a bezárt ajtókon, és átjön a falon is azért, hogy velünk legyen – úgy, mint ahogy az oltár előtti igében az apostolokkal. Az a Krisztus, aki a bűnbocsánat felszabadító erejét adta nekünk. Az a Krisztus, aki az örök élet bizonyosságával táplál bennünket minden úrvacsorában.

Kedves Testvéreim! Van-e jövője a most született csecsemőnek – gondoskodás nélkül, egyedül? Lehet-e jövőnk mi magunknak Isten igéjének tiszta teje nélkül, egyedül? Mitől függ a válasz? Attól, hogy hol élünk! Húsvét előtt – vagy húsvét után? Vajon kérdeznünk kell-e ezeket még magunktól – húsvét után? **Hogyan is lenne jövőnk – ha a halál lenne az úr a világon? De nem a halál az úr ezen a világon – mert a mi Urunk feltámadt, és él! VELÜNK él – minden egyes napon. Nem kérdeznünk kell tehát azt, hogy van-e jövőnk, hanem bizonyosságot kell tennünk arról, hogy igenis van jövőnk, mert rólunk Isten maga gondoskodik.** Gondoskodik a Fia által, gondoskodik a megváltásunk által, és gondoskodik egész életmenetünkben. „Mert aki Istentől született, az legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?” (1Jn 5,4-5) Kedves Testvéreim! Ezzel a hittel és ezzel a bizonyossággal induljunk el a húsvét utáni, örök életünkbe. Halleluja! Ámen.